

Det Fri Universitet i København #9

Situationistisk Danmarkskort

Noter om Situationistisk Internationale i Danmark

Mens Situationistisk Internationale nyder stadig større opmærksomhed i bl.a. Frankrig, England, Italien og USA, er den stadigvæk et relativt ubeskrevet fænomen i Danmark, selvom en række danske kunstnere som Asger Jorn, Jørgen Nash, J. V. Martin og Peter Laugesen var medlemmer af denne kunstnerisk-politiske organisation, der havde viet sin eksistens til at effektuere intet mindre end en mental revolution. Da Situationistisk Internationale blev dannet i 1957 på ruinerne af tidligere europæiske avantgardegrupper som COBRA og lettrismen, gav situationisterne sig selv som opgave at accelerere samfundets kulturelle opløsning. Gruppens kunstnere skulle ved hjælp af détournement-teknikken overskride den historiske avantgardes skandalekunst. Konfronteret med efterkrigstidens konsumkultur, integrationen af den kunstneriske avantgarde i kunstinstitutionen og genkomsten af borgerkrig (Algeriet) var skandalen blot den første negation. Nu skulle kunsten decideret ophæves gennem etableringen og gennemførelsen af konkrete subversioner i dagligdagen. De metoder, som mellemkrigstidens kunstneriske og politiske avantgarde havde udviklet, var, ifølge situationisterne, ikke længere på højde med den historiske situation. Nu skulle kunstnere, hvis de ville være revolutionære, appropriere samfundets produkter og repræsentationer med henblik på specifikke propagandaformål. En veritabel klassekamp skulle udkæmpes i den ideologiske sfære gennem en kritik af de funklende repræsentationer, samfundet solgte som erstatning for den fraværende, autentiske fantasi. Som situationisterne selv skarpt, tomt og totalistisk udtrykte det: "Vi er kun kunstnere, for så vidt som vi ikke længere er kunstnere: vi vil virkeliggøre kunsten." Selvom kritikken af de cirkulerende repræsentationers sociale rolle forblev central gennem hele Situationistisk Internationales eksistens, så medførte de omfattende eksklusioner i 1961 og 1962, at gruppen i de senere år, indtil den blev nedlagt i 1972, koncentrerede sig om at skabe en radikal og altfavnende teori om skuespilsamfundets subjekter og deres aktive og bevidste selvdestruktion.

I den første periode, hvor udviklingen af en antikunst stadig var mulig, spillede Asger Jorn en vigtig rolle. Gennem ham blev flere andre skandinaviske kunstnere medlemmer af Situationistisk Internationale. Hovedparten af disse, deriblandt Jørgen Nash, blev imidlertid ekskluderet i forbindelse med striden om kunstens rolle i kritikken af skuespilsamfundet. På det tidspunkt havde Jorn selv forladt organisationen, fordi han ikke ønskede at kompromittere situationisternes sag med sin kontakt til den internationale kunstverden. Jorn vedblev dog med at finansiere gruppens tidsskrift og blev hemmeligt medlem under pseudonymet

Nicht Hinauslehnen!
Ne pas se pencher au dehors
E pericoloso sporgesi!
Danger! Do not lean out!
Det är livsfarligt att luta sig ut!
Niet naar buiten hangen!

Paris, en häxkittel, politiska kuppmaakare, demonstrationer och pansarvagnar på gatorna, det algeriska krigets blodiga skugga, OAS, FLN, clearingmord, tortyr. Strejk, ständiga polisrazzior, censur, ingen gallisk klarhet men mörka häxprocesser, skottväxlingar i dimman, många döda och sårade.

Paris med vårt Conseil Central möte i Internationale Situationniste den 10 och 11 februari 1962 på Boulevard S:t Germain 129 — också här broder mot broder.

Conseil Central i IS har 8 medlemmar:

Dieter Kunzelmann, Tyskland, Jacqueline de Jong, Holland, Ansgar Elde, Sverige, Jörgen Nash, Danmark, Guy Debord, Frankrike, Uwe Lausen, Tyskland, Attila Kotanyi och Raoul Vaneigem, Belgien.

De fyra sistnämnda framlade redan på rådsmötets första dag ett i förväg tryckt ultimatum, där konstnärgruppen SPUR (Sturm, Zimmer, Prem, Fischer och Kunzelmann) på Conseil Centrals vägnar förklarar exkluderade. De fyra tar sig friheten att anklaga SPUR för "fraktionistisk aktivitet baserad på systematisk missförståelse av de situationistiska teserna . . ."

Detta är just det som de själva nu kunde ha blivit anklagade för, om vi också hade använt dessa jesuitiska metoder. Vi kom också till rådsmötet för att kritisera SPURisterna, men under helt andra former. Vi protesterar mot allt slags fraktionistiskt arbete inom IS. Vid detta rådsmöte i Paris har vi ställts inför ett fait accompli, som förvandlade hela mötet till en tom fars. En organisation vars väsentliga beslut inte grundas på förhandling, är auktoritär och oförenlig med våra samarbetsregler. Detta var en fraktionistisk attack mot oss, som inte kan accepteras av situationisterna. Att kalla kamrater från olika länder till Paris enbart för att överrätta en trycksak som kunde ha sänts med post, är en mycket litet fruktbar metod. Den kan enbart förklaras som ett utslag av de fyras non activity-politik, och är inget gott tecken för framtiden i vår rörelse Internationale Situationniste.

Det är inte bara meningslöst, men direkt skrattretande att dra i nödbromsen när tåget redan har slutat röra sig.

Paris 13-2-62.

Jacqueline de Jong, Jörgen Nash, Ansgar Elde

PROCLAMATION FROM 1' INTERNATIONALE SITUATIONNISTE!

On the 15th March a proclamation against l'Internationale situationniste was published in Sweden by Ansgar Elde and Jørgen Nash, former members of the Conseil Central.

Under the shelter of 1' I.S. these conspirators who have so suddenly shown their hands, tried to support a number of collectors with the aid of the recently repelled fraction which was excluded from the German section at the Paris conference of the Conseil Central on the 10th February.

The cynic forgeries of the Nashistic gang mainly refer to three items:

- a. On the 10th February, at the latest Paris conference of the Conseil Central (which numbered seven members according to resolution at the 5th I.S. congress) the exclusion of the Prem-Kunzelmann fraction was passed by 5 votes to 1, Ansgar Elde being absent. NASH JOINED THE MAJORITY.
- b. The Nashistic proclamation was misdated: Paris, 13th February. This misdating is just a ridiculous attempt to pretend that somebody has ventured to put forward this crazy idea at a situationnistic conference.
- c. Moreover, in their leaflet the Nashists introduce a fictitious eighth member of the Conseil Central, who is said to have shared their opinion. This person has never been a member of the Conseil Central, and further, on her return in January from a journey in Germany, she reported the facts which resulted in the inevitable exclusion of the Prem-Kunzelmann fraction.

Considering these facts the Conseil Central of 1' Internationale situationniste.

proclaims that all followers of Nash, the falsifier, and Elde, his agent, will be considered enemies of 1' I.S.

confers on J. V. Martin the supreme authority to represent 1' Internationale situationniste in the area covered by the former Scandinavian section (Denmark, Finland, Norway, and Sweden) together with the task and the responsibility to reorganize the true situationnistic elements in these countries before the opening of the 6th I.S. congress in Antwerp.

For, the C.C. of 1' I.S.

23rd March, 1962.

Debord. A. Kotányi. U. Lausen. R. Vaneigem.

Krigen om situationismen

Jørgen Nash og hans tilhængere betegnes som „parasitter i den moderne kultur“

TALSMANDEN for 'Situationalsterne's skandinaviske sektion, maleren J. V. Martin, har henvendt sig til 'Information' for at protestere mod, at Jørgen Nash kalder sig situationist og misbruger bevægelsen Internationale Situationistes teser. Jørgen Nash er blevet udstødt af bevægelsen, fordi han i ly af Internationale Situationiste har søgt at underlæste en kreds af privatsamlere. Denne handling strider mod bevægelsens teorier, der er baseret paa at „faa kunsten ud af den privatkapitalistiske blindgyde, hvori den er havnet paa grund af spekulations- og accepteringstrang.“

Ikke ekskluderet

- Jørgen Nash er ikke det, man kalder ekskluderet, siger J. V. Martin, men gennem sine handlinger har han vist, at han ikke er i overensstemmelse med de situationistiske teser, og som følge af hans angreb paa bevægelsens rietsalbeslutning (som han selv stemte for) ved udsendelsen af et flyveblad, hvori han omtalte flertallet som værende kyniske jesuitter eller for at anvende jesuitmetoder. En saadan handling gør selvfølgelig alt samarbejde umuligt, og han har gennem sine handlinger selv sat sig udenfor bevægelsen. Han vil være ude af sland til at angribe vore teser - han har aldrig forstaaet disse. I øvrigt er vor bevægelse udelukkende baseret paa kollektivtetsprincipper, men ogsaa paa det punkt har Nash direkte modarbejdet vore teorier ved gentagne gange i interviews og lignende at have omtalt sig selv som værende leder af 'I.S.' - ledersystemet eksisterer ikke hos os. Kunstnere tilsluttet avantgardebevægelsen 'I.S.' betakker sig i øvrigt for at skulle have et fristed paa Nash'gaard 'Drakabygget' - den suttelikkende, hofnarraagtige og bondepigeromantiske flugt fra virkeligheden, der drives der, er ikke noget situationist-ter kan tage del i, det vilde være at forlanske vort virkelige maal om menneskets frigørelse og indførelse af det kunstnerisk skabende og legende menneskes samfund, oplyser J. V. Martin.

Til yderligere belysning af, hvad 'Situationisterne' er, gengives her et uddrag af et af deres manifeste, der lyder saaledes:

„Men hvad er situationen da? Det er adfærelsen af en erfi højerstaende leg, eller nærmere betegnet en indbydelse til den leg, som selve menneskets tilstedeværelse er. Allerede nu foreslaar vi at oprette en autonom organisation af den nye kulturs producenter, uafhængig af de i øjeblikket eksisterende politiske og faglige organisationer, da vi betragter deres ernæ til at organisere noget som helst andet end en tilslæmpning af det bestaaende. Et af de vigtigste maal vil har sat for vor bevægelse, hvor den nu træder ud af sin eksperimentale fase, er at erobre UNESCO's Den verdens-

Jørgen Nash

omspændende bureaukratisering af kunsten og af kultur i det hele taget er et nyt fenomen, der viser det dybe slægtskab mellem de samfundsformer, der i dag sameksisterer i verden paa basis af elektrisk opbevaring og reproduktion af fortiden. De revolutionære kunstneres svar paa disse nye forhold ma være en ny form for handling. Selvs denne direkte kulturkoncentrations eksistens, lokaliseret i een enkelt bygning, favoriserer en beslaglæggelse ved hjælp af putsh; og det faktum, at institutionen spærmer enhver mulighed for fornuftig anvendelse, antagten i sig selv vore atomtættende planer, retfærdig overfor vore samtidige, at vi bemægtiger os apparatet.“

Børn og kunstnere de eneste levende

- Det vil sige, at vi nægter at anerkende nogensomhelst form for bestaaende organisationer, der blot søger for at faa mennesket til at tilpasse sig samfundet, som det er i dag, siger J. V. Martin. Børn og kunstnere er i dag de eneste levende mennesker, og vort maal er at faa alle mennesker til at blive legende, fuldstændige frie mennesker, der kan leve uden moralske skrump. Hvis ikke der sker en omvæltning, staar vi om kort tid som ensrettede, døde mennesker, som dem George Orwell beskrev i sin '1984'. Den urbanisme, hvorunder vi lever i dag, har trafikken organiseret. Alles isolation fra alle. Det er deri den udgør det største problem for moderne

byer, fordi det er det modsatte af mødet, hvor opbygning af kræfter, som er disponible for møder eller for ligegyldig hvilken slags medleven, den medleven, som er umuliggjort, er erstattet af skuespillet (mennesket holdes hen ved brød og skuespil) denne isolation har i dag forvandelt mennesket til pavlovske hunde, saadan lyder et af vore vigtigste teser, og er det ikke sandt? Naturligvis opfordrer vi ogsaa folk til at lade være med at bygge atombeskyttelsesrum, da dette jo vil være en anerkendelse af brugen af atombomber.

Samlefabrik for ensrettere

- Men hvad siger det almindelige menneske, ham der ikke er kunstner, til denne 'revolution'? - Det vilde være naivt af os at tro, at de samfundspolitikere, der i dag (bevidst eller ubevidst) har affundet sig med i fremtiden at skulle spille rollen som værkerfærere i en global samlefabrik for ensrettere, vil stille mennesket overfor et valg. - Derfor stærker avantgardekunstnerne i dag kampen mod formalisme og bureaukrati, og skaber gennem deres handlinger grobund for, at mennesket overalt bliver aabent og modtageligt for at lære legens skiftende situationer, - naar vi naar dertil vil valget komme af sig selv. Til formalister, bureaukrater og samfundspolitikere kan vi nu sige: Haardhedsgraden af den forestaaende kamp om samfundets strukturrendring afhænger udelukkende af d'herres. Avantgardekunstnerne vil i denne livsvigtige kamp forblive kompromisløse!

»Sagen Nash«

- Hvad skal der nu videre ske i »Sagen Nash«?
- 'I.S.'s centralledelse har erklæret, at Nash og alle hans medløbende nastister betragtes som fjender af 'I.S.'. En af de sidste dage har jeg netop modtaget telegram fra centralledelsen i Paris, der kort og godt lyder: »Nash er falskner absolut - internationale

situationister - vil aldrig hverken foreslaa eller acceptere nogen form for overenskomst eller diskussion med nastister - nastisterne er simple parasitter i den moderne kultur, ignorerer total situationistiske teser og er reaktionære i hele deres opførelse. Overfor Nash og hans nastistiske medløbere har Internationale situationiste kun foretaget en gambit - (det kan oplyses, at gambit er et skakudtryk, der betyder, at man har ofret nogle bender og i faa frit slag), slutter den danske situationist J. V. Martin.

Om kort tid vil der komme et situationistisk tidsskrift i Skandinavien, »Situationistisk Revolution«, hvis indledning er laant fra Karl Marx' begyndelse til det kommunistiske manifest: »Et spøgelse

J. V. Martin

gaar gennem Europa: Internationale situationister. Alle den gamle kulturs magter i Europa har sluttet sig sammen til en hellig klapjagt paa dette spøgelse: Malraux og Bombolt, surrealisterne i Paris og social-realisterne i Budapest, nastisterne i Sverige og demmerne i München. Med udgivelsen af dette tidsskrift vil bevægelsen saaledes raade over fire tidsskrifter, et fransk, et engelsk, et tysk og et dansk-svensk-norsk sprog.

George Keller. De komplekse uoverensstemmelser, der ledte op til bruddet i Situationistisk Internationale i 1962, drejede sig om, hvorvidt en kunstnerisk aktivitet var mulig som andet end støtte til de dominerende sociale værdier. I løbet af diskussionerne om kunstens rolle blev to fløje synlige: på den ene side krævede franskmændene og belgierne, ledet af Guy Debord og Raoul Vaneigem, at enhver kunstnerisk aktivitet blev betegnet 'anti-situationistisk', og på den anden side forsøgte skandinaverne og tyskerne, ledet af Nash, at holde muligheden for visse kunstneriske aktiviteter åben. Sammensætningen af de to fløje var i begyndelsen flydende, og det lykkedes ved konferencen i Göteborg i august 1961 at skabe enighed om franskmændenes løsning. Ifølge referatet fra konferencen protesterede kun Nash. Denne enighed varede imidlertid kun kort, og i forbindelse med den tyske Gruppe Spurs manglende kontakt til det nyligt nedsatte 'Conseil central', brød uenigheden ud i lys lue. Gruppe Spur blev ekskluderet af et flertal af centralkomiteens medlemmer anklaget for at have misforstået de situationistiske idéer. Nash, der selv var medlem af centralkomiteen, var imidlertid stærkt utilfreds med eksklusionen, og sammen med Ansgar Elde og Jacqueline de Jong offentliggjorde han et flyveblad vendt mod eksklusionen. Øjeblikkeligt blev flyvebladets ophavsmænd selv ekskluderet.

Efter bruddet i 1962 blev det J. V. Martin, som overtog posten som leder af den skandinaviske sektion af Situationist Internationale. De følgende år organiserede han med base i Randers en omfattende kampagne mod, hvad situationisterne kaldte, nashismen, publicerede tidsskriftet Situationistisk Revolution og udførte en række fordrejningsaktioner. Martin forblev medlem af organisationen helt indtil 1972, hvor Debord og Gianfranco Sanguinetti opløste den i kølvandet på maj'68. Nash og andre af de ekskluderede skandinaviske medlemmer oprettede i løbet af 1962 2. Situationistisk Internationale, der op gennem 1960'erne kom til at sætte sit præg på den danske offentlighed gennem en række spektakulære aktioner, hvor særligt halshugningen af Den lille Havfrue var højdepunktet. Den nye gruppe, anført af Nash og hans nye kompagnon Jens-Jørgen Thorsen, forsøgte at bruge den kreativitet, som normalt var kunstens eksklusivitet, konkret i samfundet og ønskede at aktivere den traditionelt passive beskuer til at være fysisk medskaber af konkrete situationer.

Den følgende tekst tager form af en 4 stikord, der giver anledning til korte kommentarer om nogle af de aktiviteter, som situationisterne havde i Danmark. Dette emne er voldsomt underbelyst og mangler endnu at blive skrevet ind i både den danske kunsthistorie og i historien om Situationistisk Internationale. Da den 2. Situationistisk Internationale i høj grad selv har været i stand til at skabe en (kulturjournalistisk) reception, koncentrerer jeg mig her om Situationistisk Internationale. Teksten er tænkt som et foreløbigt situationistisk Danmarkskort. Af pladshensyn begrænses stikordene til 4 byer, der alle var scene for signifikante 'situationistiske' begivenheder: Odense, Silkeborg, Randers og København.

1' Internationale situationniste,
skandinaviske sektion,
Strømmen 22, Randers, Danmark.

Den 4. april 1962.

Til redaktionerne af
dagblade og kunstitidsskrifter i
Skandinavien.

Foranlediget af et flyveblad som digteren Jørgen Nash har udsendt mod avantgarde-bevægelsen 1' Internationale situationniste, beder vi Dem venligst bringe til Deres læsers kundskab at digteren Jørgen Nash er blevet ekskluderet af bevægelsen, - han har, som det fremgår af vedlagte proklamation, gennem vor bevægelse søgt at understøtte en kreds af privatsamlere.- Denne handling strider mod bevægelsens teorier, der netop er baseret på at få kunsten ud af den privatkapitalistiske blingyue hvorn den er havnet på grund af spekulations- og accepteringstrang.

Samtidig skal vi henlede Deres opmærksomhed på, at 1' I.S., ønsker at lade glemslens slør falde over den af Nash ejede gård Drakabygget, som han uden bevægelsens godkendelse kalder for "Bauhaus Situationniste", denne benævnelse er i direkte modstrid med vore teser - og disse ønsker vi ikke udsat for forfalskning, Da der ikke under nogen form kan eksistere situationnistisk kunst - ville det vist være temmelig latterligt om 1' I.S., så oprettede et situationnistisk akademi.

Iøvrigt er vor bevægelse udelukkende baseret på kollektivitetetsprincippet, men også på dette punkt har Nash direkte modarbejdet vore teorier, ved gentagne gange i interview's og lignende at have udtalt sig som værende leder af 1' I.S.- ledersystemet eksisterer ikke i 1' I.S.

Vi henleder endvidere Deres opmærksomhed på, at det, af Nash i nær fremtid udsendte tidsskrift DRAKABYGGET, om hvilket det i forhåndsmeddelelsen har heddet, at være udgivet af 1' I.S., absolut intet har med 1' Internationale situationniste at gøre.

For retfærdighedens skyld beder vi Dem venligst bringe vedlagte proklamations fulde ordlyd i Deres blad, og om nødvendigt - da på vort ansvar. Skulle det være umuligt for Dem af hensyn til evt., pladsmangel, beder vi Dem venligst bringe en notits om eksklusionen.

Såfremt Deres blad er interesseret i, engang ved lejlighed, at bringe artikler om hvad vor bevægelse autentisk er (vi prætendører ikke blot at være den eneste avantgarde der findes, men er det også), beder vi Dem venligst rette henvendelse til ovenstående adresse.

Med de venligste hilsener,

F. a' I. S.
J. V. Martin

PS. Vi beder redaktionerne for aviser og tidsskrifter i Norge og Finland bringe en efterlysning i tilknytning til eksklusionsmeddelelsen. Det drejer sig om en norsk og en finsk avantgarde-kunstnergruppe der har søgt optagelse i 1' I.S.- da Jørgen Nash ikke agter at udlevere adresserne på disse grupper beder vi venligst Dem være os behjælpelige, således at disse grupper gennem Deres blad kan få at vide, hvortil en ny optagelsesbegøring kan sendes.

Adressen er: 1' Internationale situationniste,
skandinaviske sektion,
Strømmen 22, Randers, Danmark.

SITUATIONISTISK REVOLUTION

er baseret på at give oplysninger om en ny livsanskuelsesmetode og sprede kendskab til de af den kunstneriske avantgarde frembragte teser for et nyt samfund — det kunstnerisk skabende og legende menneskes samfund. Teseerne, der er skabt i fællesskab af kunstnere, som er tilsluttet den internationale situationistiske bevægelse, indvarsler den tilbundsående revolutions tilsynkomst og gor op med et samfund i armød. Disse kollektivt frembragte teser er det eneste alternativ til det sterile diktatursamfund «1984». Ved at leve sit jeg fuldt ud i nuets og legens skiftende situationer vil det passive tilskuersamfundets endeligt fremkomme.

Ved et nøje studium af *Situationistisk Revolution* vil politikerne opdage deres fallit. — Arkitekter vil kunne finde metoder til en stadig ændring af bymiljøet gennem en forkastelse af den nuværende urbanisme og en indføring af *den unitære urbanisme*. — Ungdom, der i vor specialiserede tidsalder fik valget mellem kærlighed og lort, vil opdage at de valgte lortet. — Præsterne vil kunne se, at situationisterne lover ækvivalens mellem alle religioner. — ved at give dem alle en kold skulder. — Arbejderklassen (der en kort tid endnu er nødvendig) vil kunne gennemskue de faglige og politiske papperes psykologisk udaltale, men hule løfter, og ved at rejse kravet om mere end totalt afvæbne industridiktaturets moderne slavepiskere. — Sociologerne vil kunne finde deres ordsvalder om fritidsproblemer kunstigt skabte behov, resulterende i en sprintermatch i forbrug, afløses. — Retssagen mod situationisterne i Tyskland, forløb og resultat. — M. m.

V I E R E T M A R E R I D T
K U L T U R E N S S Ø V N
I K K E K O M M E R O V E R

V I E R T I L M E D K U N
É N A V A N T G A R D E
A N D R E V I L K O M M E

KRIGEN ER ERKLÆRET

— Det ville være nært at os at tro, at de samfundspolitikere, der idag (bevidst eller ubevidst) har affundet sig med i fremtiden at skulle spille rollen som værkførere i en global sandefabrik for ensrettere, vil stille mennesket over for et valg. — Derfor forstærker avantgardekunstnerne i dag kampen mod formalisme og bureaukrati, og skaber gennem deres handlinger grubund for, at mennesket overalt bliver åbent og modtageligt for at lære legens skiftende situationer. — når vi når dertil, vil valget komme af sig selv. Til formalister, bureaukrater og samfundspolitikere kan vi nu sige: Hædhedsguden af den foretærende kamp om samfundets strukturrendring afhænger udelukkende af d'herre. Avantgardekunstnerne vil i denne livsvigtige kamp forblive kompromisløse! —

(Interview med talmanden for den internationale situationistiske bevægelses skandinaviske sektion, J. V. Martin, Information 21. juni 1962).

— digteren aner noget om mennesker og deres egen tid, ja måske også om fremtiden, som vi andre ikke kan se, sagde statsminister Viggo Kampmann. Det gælder alle kunstnere, og når derfor stater begynder at censurere eller forbyde kunst, så er det i virkeligheden af frygt. Magthaverne er bange for at blive afsløret af kunsten, fordi den ved noget om tiden og dens konsekvenser, som ellers er ukendte.

(Statsminister Viggo Kampmann i en radiouldebølse søndag den 22. juli 1962. Refereret i Information d. 23. juli 1962).

Det nye skandinaviske
kamp- og kulturtidsskrift:

SITUATIONISTISK REVOLUTION

Undertegnede forudbestiller hermed det i nær fremtid udkommende tidsskrift

SITUATIONISTISK REVOLUTION

i antal eksemplarer _____ ÷ 7 danske kroner.

Arsabonnement omfattende fire numre,

ialt 25 danske kroner _____

Navn _____

Adresse _____

By og land _____

(Betaltes ved modtagelsen)

Tryksag

Frankses
som
tryksag

Redaktionen af tidsskriftet

SITUATIONISTISK REVOLUTION

SITUATIONISTISK REVOLUTION
KRISTINELYST - HELSTED - RANDERS
Randers - Danmark

Udgivet af den internationale situationistiske bevægelses skandinaviske sektion.

Ansvarshavende redaktør: J. V. Martin.

Ekspedition: Strømmen 22, Randers, Danmark. Tlf. Randers 6009

**YOU
ARE
INVITED
TO
THE**

DESTRUCTION OF THE RSG-6

which will take place on saturday the 22nd of june 1963, at 3 pm.

**GALLERY EXI, HUNDERUPVEJ 78
ODENSE - DENMARK
(22. june - 7. july)**

**IT IS A MANIFESTATION OF THE
SITUATIONIST INTERNATIONAL**

**ORGANIZED BY J. V. MARTIN
ASSISTED BY MICHÈLE BERNSTEIN,
GUY DEBORD AND JAN STRIJBOSCH**

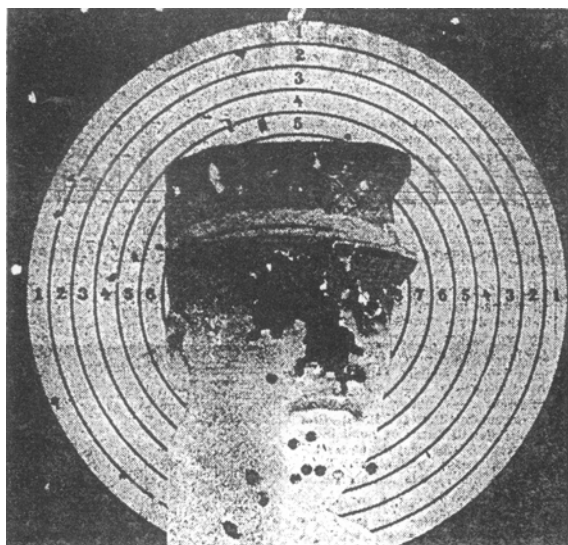
Odense

I det nyligt startede Odensianske Galleri Exi, der lå i kælderens til Huset, Danmarks første kollektiv, der blev ledet af bl.a. Mogens Amdi Petersen, åbnede den 22. juni 1963 manifestationen "Destruktion af RSG-6". Den kollektive manifestation var skabt af Situationistisk Internationale, der havde indrettet galleriets første rum til et beskyttelsesrum med sirener, brikse og lig. I det næste rum hang der en række skydeskiver, hvorpå der var klistret billeder af forskellige politikere som præsident Kennedy, Krustjov, de Gaulle og Per Hækkerup, som beskuerne skulle skyde på med luftgeværer. På væggen ved siden af skydeskiverne hang en række direktiver lavet af Guy Debord. Direktiverne var hvide lærreder, hvorpå Debord havde skrevet slagord som: "Abolition du travail aliéné" (ophævelse af det fremmedgørende arbejde). I næste rum hang der en række 'termonukleare kartografier' skabt af J. V. Martin. Kartografierne var store malerier, der forestillede forskellige verdensdele efter udbruddet af den tredje verdenskrig. I samme rum hang Michele Bernsteins gipsrelieffer med plasticsoldater. Reliefferne gengav den proletariske bevægelses nederlag som sejre: "Victoire de la Commune de Paris". Manifestationen var af situationisterne tænkt som en fortsættelse af den aktion, en gruppe engelske aktivister, Spies for Peace, havde foretaget 2 måneder tidligere, da de brød ind i en hemmelig engelsk regeringsbunker med navn RSG-6 og derefter offentliggjorde den engelske regerings planer om at evakuere landets politikere i tilfælde af atomkrig. Begivenhederne omkring Spies for Peace havde vakt stor opmærksomhed ikke blot i England, men også i Danmark, og situationisterne var ikke sene til at reagere i den højspændte historiske situation.

Den politiske kultur var endnu i begyndelsen af 1960erne stærkt præget af den nihilistiske krise, der fulgte i kølvandet på nazismens selvdestruktion, og som reducerede verden til den kolde krigs opposition mellem øst og vest. Med overgangen fra 1950erne til 1960erne var den politiske konservatisme og den kulturelle rekonstruktion ganske vist blevet afløst af et optimistisk politisk klima, som blev båret frem af en høj økonomisk vækst i de vestlige lande. Optimismen varede dog kun kort takket være begivenheder som eksempelvis opførelsen af Berlin-muren. Året før manifestationen i Odense fandt sted, havde verden således været på randen af en atomkrig, da amerikanske fly havde afsløret, at Sovjetunionen var i færd med at installere jord til jord-raketter på Cuba. Præsident Kennedy oplyste den 22. oktober i tv den amerikanske offentlighed om situationen og gav ordre til at gennemføre en flådeblokade af Cuba. På det

Publikbild från utställningen *Destruction av RSG-6*.

JYLLANDS POSTEN
JULY 1963

Vil De skyde Khrustjov?

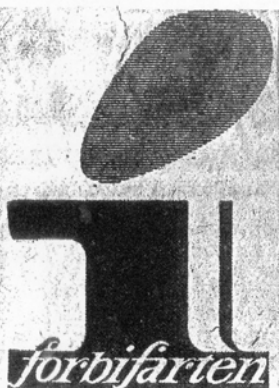
En, noget usædvanlig udstilling aabner paa lørdag i det nye kunstgalleri EXI paa Hunderupvej i Odense. Den er foranstaltet af Situationistisk Internationale, der har hovedkvarter i Paris, og de medvirkende er Michele Bernstein, Guy Debord, Jan Striffler og deres danske repræsentant, V. V. Martin fra Randers.

Udstillingen er delt op i tre afdelinger. Den ene er indrettet som et atombeskyttelsesrum, hvor hvidklædte herrer uddeler beroligende midler, alt imens sirener hyler og bomber tikker. Næste afdeling viser de forklulede rester af vor jord efter 3. verdenskrig - iset fra en rumkabiné. Samme sted er indrettet et skydeltelt, hvor man alt efter behag kan skyde paa „gerningsmændene“ - dvs. paa portrætter af bl. a. Franco, Adenauer, Khrustjov, Hækkerup og de Gaulle.

I tredje afdeling vises malerier, repræsenterende to nye retninger i billedkunsten - hævdes det. Den ene bestaar af saakaldte temonucleærkartografier.

INFORMATION

JULY 3(?) 1963

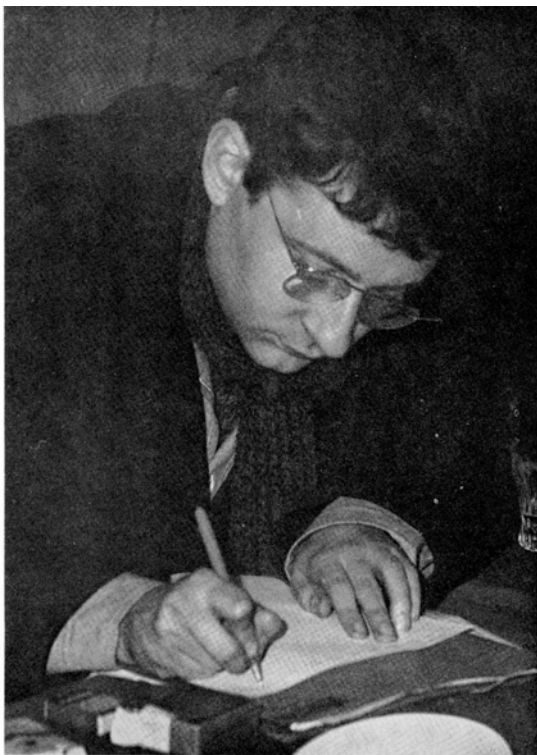

Maleriudstilling med knald i

Et af landets nye gallerier, »EXI« paa Hunderupvej i Odense, har i dag, lørdag, fernisering paa udstillingen »Destruction RSG-6«. »Den internationale situationistbevegelse« har samlet en vandreudstilling som skal gaa verden rundt med premiere i Odense. Udstillingen vil demonstrere aktiv neutralisme — bl. a. vil udstillingsgæsterne faa lejlighed til at skyde paa portrætter af forskellige af verdens »store« saasom præsident Kennedy, paven, Hrustjov og de Gaulle! Saa vidt det har kunnet oplyses, udleveres ét skud til hver gæst, og man vil saa bagefter tælle, hvem der har faaet flest huller i sit portræt.

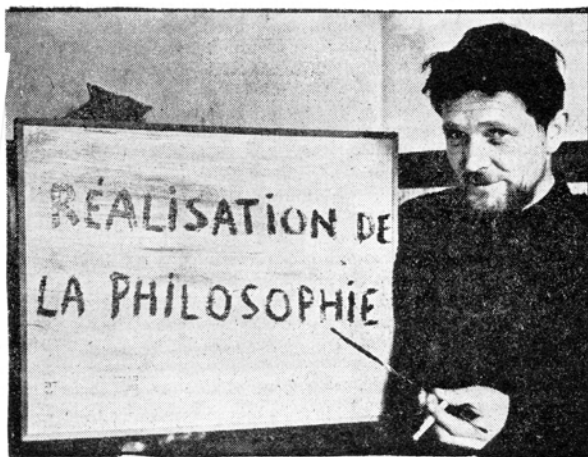
Ødelæggelsen af RSG-6 hentyder til de civilforsvarsoentret, der for nylig blev afsløret i England af de saakaldte fredspionerer.

I øvrigt vil udstillingen omfatte et besøg i en bunker, hvor kuttelistede hjælpere vil demonstrere livet under et atomangreb. Bortset fra disse aktiviserende momenter bliver der udstillet malerier paa traditionel vis af den ledende indenfor den internationale situationistbevegelse, franskmænd Guy Debord, samt lederen af den skandinaviske sektion J. V. Martin. Randers, maleren og forfatteren Michèle Bernstein, Paris, og Jan Strijbosch, Holland. Ialt omfatter udstillingen 20 lærereder. u.

GUY DEBORD

Filminstruktør og redaktør — film director and editor — cinéaste et directeur de revue.
c/o »Internationale Situationniste«, B. P. 75-06 Paris.

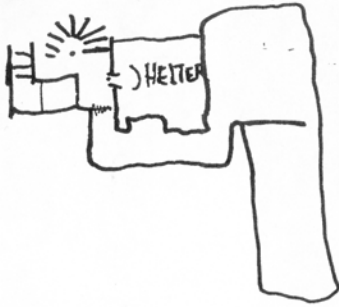

J.V. Martin med et af Guy Debord's direktiver : »Virkeliggør filosofien«.

4 lyskæder
Blåt lys (blinkende)
Camenbert.
Vej i gaderne store rum.
Sirenestøj.

« L'Europe 4 heures 30 après le début de la 3e guerre mondiale ».

Kunstnerisk ophavsret krænkes

På udstilling i Odense

To helt nye kunstretninger vil blive præsenteret ved en udstilling i „Galerie Excl“ i Odense på lørdag, hævder maleren J. V. Martin, der er udstillingens arrangør.

Begge retninger hører til de markante, for så vidt som de har med krig at gøre. Den ene kalder J. V. Martin for „thermonuclear cartografi“, og det er med værker af ham selv, den præsenteres.

— Det er landkort i store relieffer, forklarer han. „Åh, skal forestille sig, at man er en rumplott, der kredser rundt om Jorden ved udbruddet af en tredje verdenskrig. Det første billede er fra en time efter krigsudbruddet, på et tidspunkt, da Jorden viser spredte sygdomspletter. Efterhånden bliver hele landkortet et kaos.

Batalje

Kunstretning nummer to er en anden form for bataljemaleri. Den franske maler Mathieu forsvig sig for nylig med moderne bataljemalerier, der bestod af grundfarven med spredte afryddelser af farven direkte fra tuben. Dette, hævder J. V. Martin, reagerer malerinden Miehèle Bernstejn, ligeledes fransk, imod. Hun er naturalist, mener han, og forsyner sine malerier med rigtige tinsoldater. „Den spanske republikks sejr“ hedder det af billederne, der vender historien gang om.

Desuden vil man komme til at se „direktiver“ af Guy Debord, og, oplyser arrangøren, et billede, malet oven på et originalværk af spæniener Pinot Galizio, der tidligere har udstillet i Danmark.

— Det er klart ulovligt at overmale en anden kunstners værk og udstillet det, J. V. Martin.

— Det kan ikke være forkert at overmale et billede af Galizio. Vi har givet ham nyt liv.

Kunsthandler Børge Birch, der præsenterer Pinot Galizio i Danmark, er for tiden bortrejst og kan derfor ikke, tage stilling til overmalingen, der, når billedet også udstilles, er en krænkelse af den kunstneriske ophavsret. Virtus.

J. V. Martin ved et af sine malerier, hvis titel er „Nordamerika efter 3. verdenskrig“

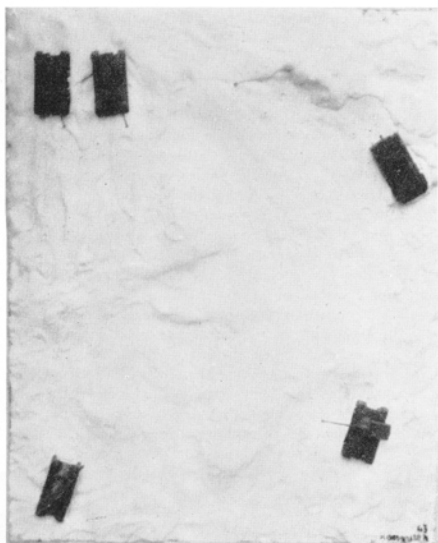
tidspunkt var sovjetiske skibe allerede på vej over Atlanten med flere raketter. En række nervepirrende dage fulgte, hvor de sovjetiske skibe fortsatte deres kurs, og de to supermagter satte deres væbnede styrker i højeste beredskab. Risikoen for en atomkrig syntes overhængende, men i sidste øjeblik trak de sovjetiske skibe sig tilbage.

Den kolde krigs begivenheder og supermagternes gensidige trussel om udslettelse var medvirkende til etableringen af den begyndende protestbevægelse, som Spies for Peace var en del af. I henhold til sine teorier så Situationistisk Internationale sig selv som disse protesters hjørne. I egenskab af at være avantgardernes avantgarde havde situationisterne nemlig udviklet en adækvat revolutionær teori, der forenede destruktionskunsten med den samtidige politiske kamp. Aktionen i England blev sat ind i den rette historiske sammenhæng af situationisterne, der præsenterede manifestationen i Odense som en udvidelse af kampen mod den herskende orden. Manifestationen var en udvidelse, hvor de isolerede og konkrete fænomener (som Spies for Peace) smeltede sammen til en total kritik. Destruktionen af kunsten og den politiske revolte var to sider af samme sag. Derfor bestræbte situationisterne sig på at iscenesætte en form for total kontekst-tekst, hvor revolutionær bevidsthed og kunstnerisk kritik blev forenet i den konkrete og midlertidige placering af det fordrejede udsagn. I og med at kunsten var fanget i en dialektisk position mellem undergravning og konsolidering af de dominerende sociale værdier, så måtte manifestationen i Odense som helhed og de forskellige elementer, f.eks. Debords direktiver og Martins kartografier, effektivt være en kritik af den moderne kunst og samtidig i negativ referere til den autentiske aktivitet, som kunst tidligere indikerede, før den blev opslugt af skuespilsamfundet. "Destruktion af RSG-6" var således et forsøg på at udfordre skuespilsamfundets okkupation af kunsten. Debords direktiver, Martins kartografier og Bernsteins relieffer var alle eksempler på en situationistisk brug af kunsten, hvor det var håbet, at en antiideologisk kommunikation indfandt sig, idet den moderne kunst blev kritiseret og latterliggjort. I Martins kartografier var det den abstrakte ekspressionisme, som blev fordrejet. I Bernsteins relieffer var det det monokrome maleri. Både den abstrakte ekspressionisme og det monokrome maleri var ifølge situationisterne eksempler på, hvorledes kunstneren havde reduceret sin egen rolle til at være æstetisk bevarelse af den daværende tilstand af fremmedgørelse og adskillelse. Kunstneren udførte et helt igennem ideologisk arbejde. Den rolle, som kunstværket nu udfyldte, var at bekræfte fremmedgørelsen af alt det, som i kunsten vækkede revolte og kritik mod ufølsomhed og konformisme. Manifestationen i Odense fik en del omtale i de danske dagblade, men få deciderede anmeldelser. Når ikke situationisternes projekt gled over i underholdningssektionen og fik overskrifter som "Maleriudstilling med knald i", var anmelderne ikke begejstrede. De var i tvivl, om det overhovedet var en udstilling, og Pierre Lübecker afsluttede karakteristisk sin anmeldelse med at

Michèle Bernstein. Pariskommunens sejer (detalj). Plastsoldater på gipsrelief.

Michèle Bernstein. Den spanska republikens sejer.

MICHELE BERNSTEIN
maler og skulptør - peintre and writer - peintre et écrivain.
1 impasse de Clairvaux, Paris 3.

Vedr. „Destruktion af RSG-6“

Hr. redaktør! I Information (8.7.) skriver De som indledning til en erklæring udsendt af kunsthandler Tom Lindhardt, Odense, vedrørende Situationistisk Internationales lukning af sin manifestation „Destruktion af RSG-6“, at denne i sin erklæring tilbageviser vore anklager vedr. kunsthandlerens brudte aftaler. Det er vor opfattelse, at kunsthandleren paa intet sted i sin erklæring beskæftiger sig med eller tilbageviser noget som helst af det, sagen drejer sig om.

Destruktion af RSG-6 var fra vor side en hyldelse til det arbejde, »Spioner for Freden« havde udført i England ved under paaskens atommarch at udsende de hemmelige planer for et regionalt militærregeringssæde i Sydengland (magtens bunkers). — Manifestationen var samtidig hermed et angreb paa et samfundssystem, der tillader magtens indehavere — gennem trusler om atomkrig, gennem prøvesprængninger — at udsætte menneskeheden for dødelige farer.

Galleriet i Odense var derfor delt op i tre afdelinger, hvoraf første afdeling var et atombeskyttelsesrum, der alene gennem sin indretning: blaat blinkende lys, hylende sirener, feltenge, konserves og paa en briks et lig var i stand til at give udstillingens besøgende et overordentligt stort chok, — hvilket adskillige da ogsaa gav udtryk for var lykkedes paa ferniseringsdagen, hvor vi selv var til stede.

Som et middel til »opkvikning og afregering« laa i næste rum fire rifler parat, saaledes at gæsterne kunne tage aktivt del i udstillingen ved at skyde paa de ophængte fotografier af systemets ledere (Hrustjov—Kennedy, Franco—Verwoerd, Adenauer—Per Hækkerup, Paven—de Gaulle). I dette rum var de termonukleære kartografier ophængt (relief-landkort, der skildrede de forskellige lande paa forskellige tidspunkter af 3. verdenskrig, begyndende med smaa, hudsygdomsagtige pletter for til sidst at ende i et rent inferno, Position for beskueren: i en rumkabine paa vej væk fra denne klode).

Sidste rum var forbeholdt malerier.

Vi har hermed fremlagt den idé, som udstillingen var bygget op over. Vi ser intetsteds, at den skulle give sig udslag i, at vi har afholdt »tivolí i gallerie EXI« som paastaet af Tom Lindhardt, — dertil er hele arrangementets baggrund for alvorlig.

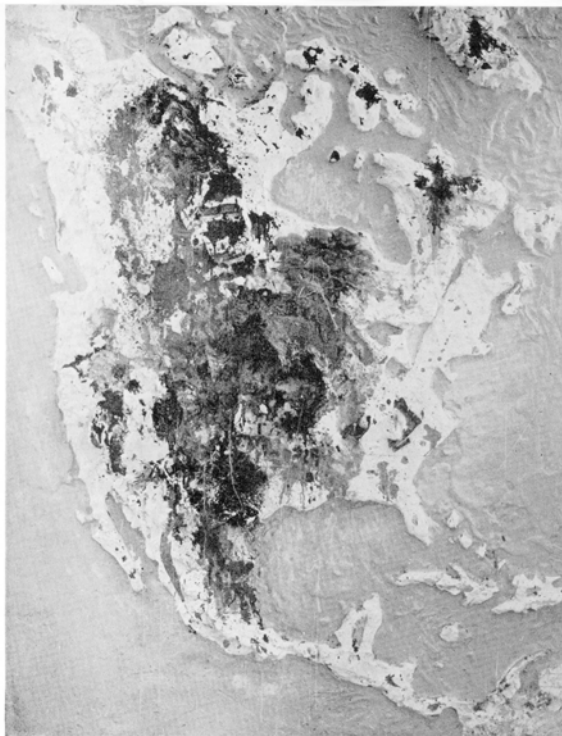
MEN — i samme øjeblik vi forlod Odense, foretog kunsthandleren en beskæring af udstillingen, der var saa kraftig, at den ville kunne faa Det Bedstes litteraturbeskærere til at blegne af misundelse: Han fjernede hele ideens fundament ved at sætte rum 1 — atombeskyttelsesrummet — ud af

drift. Derved blev det til et tivoli med en skydebane, hvilket vi ikke kunne acceptere, og saa snart det kom til vort kendskab, lukkede vi den af kunsthandleren kastrerede udstilling.

— — —
Undervejs til Situationistisk Internationales kunstudstilling, DESTRUKTION AF RSG-6, i Galerie EXI, Hunderupvej 78, Odense, er den belgiske arkitekt Rudi Rensson fredag den 21. juni blevet nægtet indrejse i Danmark. Han medbragte i sin bagage fem billeder af vor kunstnerkammerat Jan Strijbosch, til brug for ovennævnte udstilling.

Vi anmoder justitsministeren om en snarlig forklaring paa, hvorfor man nægtede at give indrejsetilladelse til et medlem af Situationistisk Internationale.

For SITUATIONISTISK
INTERNATIONALE.
J. V. Martin Randers.

J. V. Martin:
PÅ ANDEN DAGEN SIGER DE, DER VIL VÆRE 82 MEGALIG.
ON THE SECOND DAY THEY SAY THERE WILL BE 82 MEGABODIES.
AU SECOND JOUR ON PREVOIT 82 MILLIONS DE MORTS.

POLITIKEN
JULY 1963

POLITIKEN
I Gallerie Exi på Hunderupvej viser den situationistiske bevægelse en udstilling — hvis man kan kalde den sådan? — med en idé. Michele Bernstein, Guy Debord, Jan Strijbosch og J. V. Martin demonstrerer med nogle kaotiske produkter, bestående af gips, krøluld, tinsoldater, oversprøjet med farve eller overmalet med slagord for ødelæggelse af den engelske regeringsbunker R S G-6, der er opført som civil forsvarsforanstaltning i en atomkrig. Det er naturligvis dybest set mod krigen selv og mod den totalitære statsmagt, de protesterer, og de vil formentlig opfatte det som en kompliment, når det siges, at de ikke gør det med kunstneriske virkemidler. Men sådan er det nu ikke ment af undertegnede.
Pierre Lübeckert

Billedet fra udstillingens åbning. Nu er det udstillerne og galleriets ledere, der udveksler skud.

Også ideologisk strid i Odense

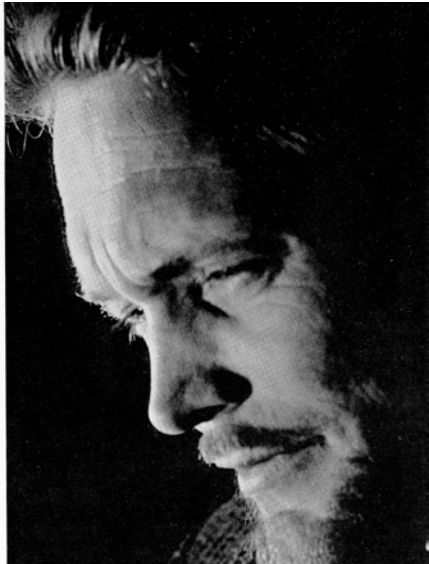
Gallerie Exi's situationistudstilling lukkes efter opgør mellem udstillerne og galleri-lederen

Erfaringen synes at vise, at de folk, der er lette at fornærme, er de, der selv er ude på at fornærme og provokere andre. Den internationale kunstnerbevægelse, der kalder sig situationisterne, har i tidens løb bevist denne sandhed. Et af situationisternes fornemste mål er at provokere deres omgivelser. Et af deres mest vellykkede resultater er, at de på grund af indbyrdes kævl og strid har nået at splitte sig selv op i fire-fem forskellige hinanden stærkt fjendtlige grupper.

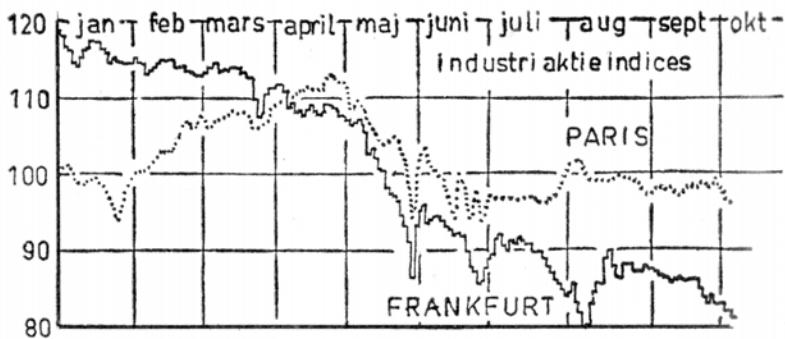
kendte statsmænd, bl. a. Per Hækkerup og Kennedy. Situationisterne anklager Tom Lindhardt for ikke at have passet udstillingen ordentligt. Der har bl. a. manglet hagt til rillerne i skydeboden, da en gæst ankom fra Jylland for at gennemhulle Kruschev.

Riltv...

Den fløj af situationistbevægelsen, der betragter sig som de rigtige efterkommere af bevægelsens grundlæggere i Paris, har i det sidste par uger holdt udstilling i Odense, hovedsageligt repræsenteret ved Randers-maleren J. V. Martins billeder. Nu er bevægelsen kommet i strid med lederen af gallerie Exi, maleren Tom Lindhardt, der i lokalerne på Hunderupvej har givet husly for situationist-udstillingen. Foruden malerierne bestod udstillingen af en demonstration af en uhyggevækkende atom-bunker, samt af en skydebod, hvor udstillingsgæsterne kunne skyde til måls efter

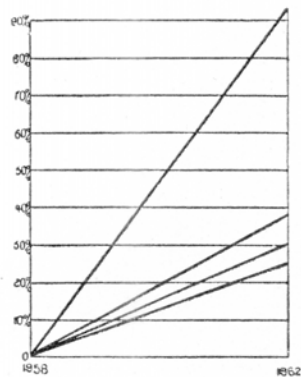
J. V. MARTIN
maler og redaktør — peintre and editor — peintre et directeur de revue.
*Kritikanalyser, Høvelørd pr. Randers, Danmark.

Industrielle værdier i 1962.

Industrial values in 1962.

Les valeurs industrielles en 1962.

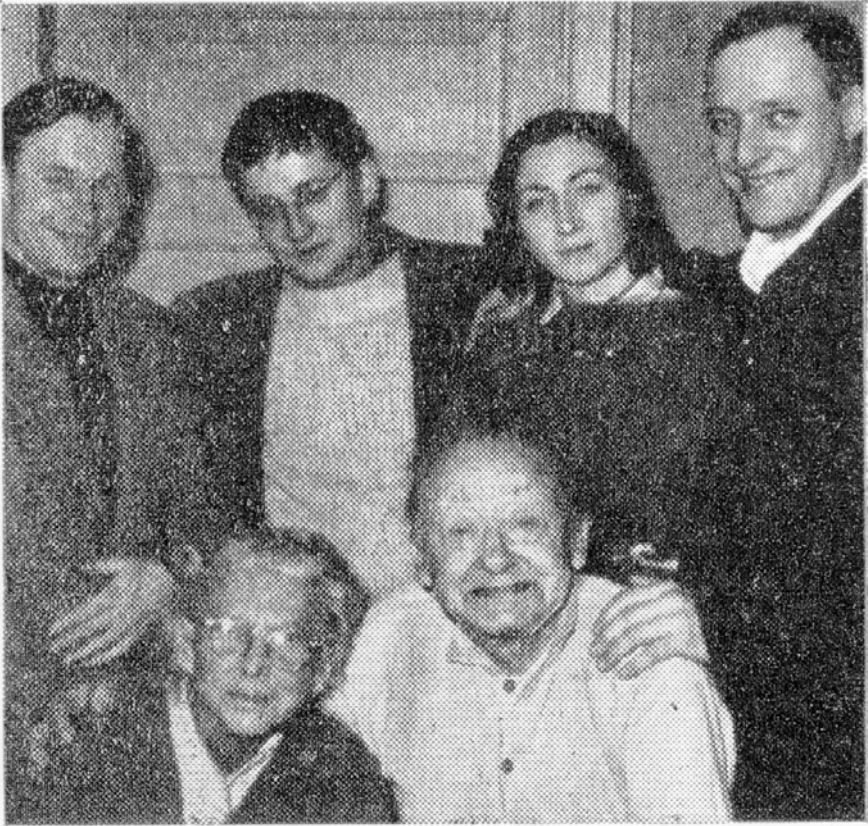

Situationistiske værdier mellem 1958 og 1962.

Situationist values between 1958 and 1962.

Les valeurs situationnistes entre 1958 et 1962.

skrive: "Det er naturligvis dybest set mod krigen selv og mod den totalitære statsmagt, de protesterer, og de vil formodentlig opfatte det som en kompliment, når det siges, at de ikke gør det med kunstneriske virkemidler. Men sådan er det nu ikke ment af undertegnede." Situationisterne var imidlertid heller ikke selv tilfredse med forløbet af manifestationen, og den 4. juli krævede J. V. Martin, Peter Laugesen og Harvard Merved udstillingen lukket. Galleri Exi have ifølge situationisterne lukket beskyttelsesrummet og ladet beskuerne gå direkte ind til skydeskiverne og de udstillede antiværker. Det var uacceptabelt. Galleriets leder Tom Lindhardt svarede, at situationisternes krav havde været alt for store. Da manifestationen blev krævet lukket, var der blot få dage tilbage af den annoncerede varighed. Lukningen og den efterfølgende omtale i de danske medier havde formodentlig været planlagt af situationisterne fra starten. Dermed kunne de skabe mere opmærksomhed om gruppens idéer, og de kunne bekræfte deres antikunstneriske praksis. Forløbet i Odense fremstår i retrospektiv som et desperat og fortvivlet forsøg på på samme tid at bruge kunsten situationistisk og afvise kunsten og dens infrastruktur. Situationisterne var fanget mellem på den ene side at ønske at få opmærksomhed og på den anden side at opfatte enhver opmærksomhed som dræbende og kompromitterende. Idet situationisterne tenderede til at afvise selv den mindste mulighed for autentisk kunstnerisk kommunikation, kunne de ikke gøre andet end at trække stikket ud og forsvinde. På den ene side var det nødvendigt at opretholde en vis distance til den moderne verden, der ikke ønskede andet end at neutralisere situationisterne ved at tildele dem en plads i skuespillet, og på den anden side var det nødvendigt at udfordre skuespilsamfundet i denne verden med et konkret og topisk projekt. Skarpsyn, esoterisme og teleologi smeltede sammen i en dunkel blanding. Det blev umuligt at lokalisere forskellen mellem kritik af institutionen og indlemning i denne, mellem appropriation og rekuperation. Idet situationisterne var ved at blive slidt op af den kvælende spænding mellem det, som var, og det, som burde være, eksisterede de i uvidenhed om sig selv. En uvidenhed som fortærede dem. Som alle rigtige avantgarder var situationisterne først og fremmest fortro for sig selv. Derfor forfulgte de sig selv og var henvist til konstant at skille sig af med sin egen bagtrop og blive stadig mere obskur. Situationisterne var samtiden set fra fremtiden.

Au Danemark, des situationnistes chez Christian Christensen. Révolutionnaire irréductible, Christensen a été le théoricien et l'organisateur du mouvement ouvrier danois au début du siècle.

Silkeborg

Efter Asger Jorn i løbet af 1950'erne havde foræret en stor mængde kunstværker af bl.a. Dubuffet, Henri Michaux, Roberto Matta til Silkeborg Kunstmuseum, blev der i museet i 1960 oprettet et situationistisk bibliotek. Dette skete i forbindelse med et besøg, som Jorn og Debord aflagde i den jyske by, hvor de også besøgte den ældre syndikalist Christian Christensen, der havde introduceret Jorn til den alternative marxisme i hans ungdom. Biblioteket var efter anvisning fra Debord delt ind i forskellige sektioner. Den første sektion skulle indeholde præsituationistisk materiale. Sektionen var delt ind i fire underkategorier: A) COBRA (med en underafdeling A1 om COBRAs oprindelse og Surréalisme Révolutionnaire), B) lettrismen (med en underafdeling B1 om Isidore Isous lettrister efter 1952), C) Bevægelsen for et Fantasiens Bauhaus, D) de internationale lettrister. Den anden sektion skulle opbevare situationistisk materiale, tidsskrifterne, flyvebladene og de andre tryksager. Den tredje sektion var den historiske sektion, som skulle indbefatte materiale om situationisterne forfattet af udenforstående. En sidste sektion var kopisektionen, der skulle indeholde eksemplarer af de værker, som imiterede situationisterne. I en lille notits i situationisternes hovedorgan Internationale situationniste, nr. 5, var det den sidste sektion, der blev omtalt som det mest interessant initiativ. Indsamlingen af medløbernes materiale ville nemlig gøre det nemmere at fordømme dem og vise, at de efterlignede situationisterne. Sektionen ville også indeholde en række skemaer, der i overskuelig diagramform skulle redegøre for avantgardens historiske udvikling og vise, hvorledes situationisterne var datidens autentiske avantgarde. Som indretningen af biblioteket tydeliggjorde, var situationisternes vigtigste skabelse dem selv. I kontrarevolutionære tider var avantgardens selvrealisering avantgardens vigtigste og sværeste opgave. Den autentiske avantgardes problem var, ifølge situationisterne, at enhver realisering, ethvert færdigt værk, var en indrømmelse til den gamle kulturs banaliteter. Derfor var det ifølge situationisterne nødvendigt at skjule ethvert realiseret objekt eller enhver gennemført handling. Hvis skuespilsamfundets kulturelle institutioner fik øje på avantgardens realiseringer, ville de opsuge og ufarliggøre avantgarden, bruge den til at bevare den gamle ligevægt. Derfor skulle avantgarden arbejde hen imod sin egen ophævelse. Hvis avantgarden således lykkedes, ville den ophæve sine egne eksistensbetingelser.

Kunstens tid er forbi

SITUATIONEN er alvorlig. Der er to slags situationister, og de er ikke gode mod hinanden. Den ene gruppe har som en anden hellig kirke udstødt den anden, skønt ingen af de skilte anerkender begrebet organisation, endelige institution.

"Internationale Situationiste" er i egen opfattelse den ortodokse. Medlemmeme, som med vold og magt ikke vil kalde medlemmer, foragter de såkaldte nashister, der holder til på Drakabygget, en alt andet end æde adegård under Hallandsåsens skærmende græser. Patronen er Jørgen Nash, fedt og håren i Jylland, men levende i selvsagt eksil, som andre (ikke)-medlemmer af "Den anden situationistiske internationale".

I vort arkiv findes hostisende smukke billeder af Nash og maleren J. V. Martin på hver sin heft og dog samdrægtigt stilleslående ved Drakabyggets svinestald. Idfyllen er for længe skamridt. J. V. Martin sidder nu i Randers og bandlyser sin fbrv. staldbroder, hvis han da ikke galoperer ned til de ægte situationist-kolleger i Holland og Frankrig, for at formulere nye mystiske anklager mod de frafaldne skandinaver.

Situationen er lystig for uvekkommende, men det ville selvfølgelig være helt forkert, hvis vi frakendte selve den evige uovokvækkende situationisme en betydning for folkens liv og velfærd.

"Internationale Situationiste" forklarer omhyggeligt i sit sidste nummer, at man vil ska-

be situationer og ikke nøjes med at erkende dem. Det er et godt, aktivistisk program og man bliver yderligere oplyst af følgende pasus i et tidligere manifest:

KUNSTENS tid er udløbet. Det, det drejer sig om nu, er at realisere kunsten, hvilket vil sige, effektivt at konstruere på et hvilket som helst plan af livet det, der indtil nu kun har kunnet være illusioner eller kunstneriske erindringer, der var eksistat dromt og løst-beret. Man kan kun realisere kunsten ved at undertrykke den. Imidlertid må man indvænde mod den nuværende samfundstilstand, der undertrykker kunsten ved at erstatte den med automatismen i et skuespil, der er endnu mere hierarkisk og passivt, at man kun kan under-

trykke kunsten ved at realisere den.

Oppe på Drakabygget har man svar på rede hånd. For nylig kunne man læse i "The Times Literary Supplement", at Nash og hans venner har lovet hinanden, at de aldrig vil sege ly i et atom-beskyttelsesrum. Denne hæderlige afvisning af alle unaturlens frittelser efterfølges af en behjertet bekendelse til den progressive, alt-omfavnende, globale skandinavisme.

DEN sociale struktur, som sikrer frihedens nye kdr, har vi kaldt det situationistiske system. Udgangspunktet er afkrystningen af Kierkegaards situationistiske filosofi. Dette må forenes med britisk økonomisk teori, tysk dialektik og franske program-

mer for socialt aktion. Det medfører en dybtgående omsuorering og revision af Marx' læresætninger og en fuldstændig omvurdering, hvis værdt har rod i den skandinaviske opfattelse af kulturen. Denne nye ideologi og filosofiske teori har vi kaldt situationistisk...

Nuværende eleverne magter ikke at guide læserne videre på så vanskelige stier og henviser pilgrimme til fortsat læsning af situationistiske publikationer. Trafikken er besværlig, men det står jo også skrevet, at den brede vej fører til forfælselse, mens den trange leder os til salighed.

P.S. Til trost for dem, der kender Nash som en jordnær rambullker, skal det siges, at han i utopetriske stunder stadig tager gas på sin egen og andres højtid med et uaflydende...

Randers

Efter Jørgen Nash og de andre skandinavistiske medlemmer af Situationistisk Internationale var blevet ekskluderet i løbet af 1962, blev det J. V. Martin, som kom til at stå for situationisternes skandinaviske aktiviteter. Martin, der var maler, boede i Randers, som derved blev situationisternes nordlige hovedkvarter. Fra sin bopæl i Randers organiserede Martin ofte helt alene i løbet af de næste 10 år en række begivenheder, der forårsagede små skandaler i den danske offentlighed. Som reaktion på oprettelsen af 2. Situationistisk Internationale rettede Martin en serie angreb på Nash og de andre renegater, der præsenterede sig selv som situationister. I flere artikler og interviews i danske dagblade protesterede Martin mod Nashs misbrug af de situationistiske teser og betegnede de frafaldne som "parasitter i den moderne kultur". 2. Situationistisk Internationale var ikke andet end en "suttelikkende, hofnarreagtig og bondepigeromantisk flugt fra virkeligheden". Martin og situationisterne præsenterede eksklusionerne som et simpelt spørgsmål om den rette forståelse af de situationistiske idéer. Eksklusionerne var en nødvendig betingelse for den revolutionære klarhed, situationisternes tekster bar præg af. Hvis først de situationistiske idéer blev brugt som legitimation for forskellige kunstneriske eller para-kunstneriske aktiviteter, så ville den revolutionære avantgarde blive opslugt af institutionen. Medløbere kunne ikke accepteres.

Efter Martin med anvisninger fra Debord havde stået for manifestationen i Odense "Destruktion af RSG-6", der ikke blot var en kritik af politikernes atomtrusler, men også et svar på Nashisternes udstilling "Seven Rebels" året før i Odense, kom han i vælten, da han i december 1964 producerede og distribuerede to postkort. Postkortene, der var trykt i 2000 eksemplarer, viste to nøgenmodeller med påklistede tekstbobler. På det ene lå en pige med nøgen overkrop henslængt i en kurvestol og sagde: "Arbejderklassens frigørelse må være dens eget værk!" Det andet gengav et meget omtalt fotografi af den engelske prostituerede Christine Keeler, der sagde: "Som Situationistisk Internationale siger: det er mere ærefuldt at være luder som jeg end at gifte sig med en fascist som Konstantin." Keeler havde året før været indblandet i en større skandale i England, den såkaldte Profumo-affære, hvor den engelske forsvarsminister blev tvunget til at gå af, da han havde en affære med Keeler, samtidig med at denne gik i seng med en sovjetisk flådeofficer. Det virkeligt udfordrende var dog i højere grad tekstboblen, hvor det just indgåede giftermål mellem den danske prinsesse Anne-Marie og den græske kong Konstantin blev

Randers-kunstmaler stævnet for blufærdighedskrænkelser

Randers Dagblad

Der rejses nu tiltale mod Randers-maleren

J. V. Martin afhørt af kriminalpolitiet — Sigtes efter pornografiparagraffen

Kunstmaleren J. V. Martin, der er nordisk talsmand for kunstretningen Situationistisk Internationale, var i gaar til afhøring hos kriminalpolitiet i Randers, hvor sigtelsen for blufærdighedskrænkelser blev forelagt ham. Sagen er rejst af lektor Inger Hansen, Haslev, som føler sig stødt af nogle postkort, J. V. Martin i sommer sendte til hende i forbindelse med en masse-udsendelse. Postkortene viste nogle nøgne piger, som i »bobler« kommer med forskellige udfald mod kirken og kongehuset.

Efter afhøringen i gaar vil politiet nu anmode statsadvokaturen om at rejse tiltale mod maleren, subsidiært mod Situationistisk Internationale. Foreløbig sigtes maleren for overtrædelse af paragraf 234 (pornografiparagraffen), som giver straf til den som offentliggør eller udbreder utugtige skrifter, billeder eller genstande. Det er

samme paragraf, maleren Freddie i 30'erne tiltaltes efter, for at have malet »utugtige« billeder.

Det er endnu uvist, hvornår sagen kommer for. Det vil formentlig først ske i løbet af nogle måneder efter sagens akter er kommet tilbage fra statsadvokaturen.

Efter sagen er kommet frem, har Martin i øvrigt haft et væld af henvendelser fra mennesker, som ønsker at købe de omtalte postkort. Saaledes har flere mænd fra Sjælland ringet og spurgt paa priserne. De har alle været i stand til at tilbyde en meget høj pris for postkortene. Hertil svarer maleren:

— Nu har vi desværre ikke flere tilbage, vi kunne ellers tjene styrende med penge paa den forretning. Men begyndte at lave flere af dem, det gider vi ikke. Vi er nu engang avantgarder — saa hvorfor gentage sig selv. Nej, nej.

sr esso.

Anmelder postkort til politiet

Lektor Inger Hansen anklager for blufærdighedskrænkelser

RANDERS, onsdag.
POLITIKEN PRIVAT

Politiangmeldelse er indgivet mod kunstmaler J. V. Martin, Helsted ved Randers, for nogle postkort, han har udsendt, og som ikke er helt i stil med, hvad man er vant til.

Anmeldelsen er indgivet af lektor Inger Hansen, Haslev, kendt som initiativtageren til en Moralisk Oprustnings-præget protestadresse mod en seksualundervisningsfilm i TV. Inger Hansen har ment, at postkortene krænker blufærdigheden, og hun har derfor indgivet anmeldelse til kriminalpolitiet i Randers, der nu arbejder med sagen.

Martin er med i ledelsen af organisationen Situationistisk Internationale — en kulturelt revolutionær bevægelse. Denne lod i sommer fremstille to postkort med lide »friske« billeder og diskutabile tekster.

EKSTRAMANDEN

MINE SKRAPPE JULE-KORT

Man må følge med tiden.

Så også jeg vil i år benytte mig af den store mode og glæde mine venner og bekendte med det nyeste nye inden for jule-hilsenerne: De pornografiske postkort!

Misforstå mig ikke. Mine postkort skal ikke være lige på og hårde som dem, Inger Hansen i Haslev får fra sine pennevener. Mine kort skal som al god pornografi være let gedulgt i deres mening. Men den vil være god nok for dem, der kan se, hvad der ligger bagved.

Onkel Theodor, den gamle gris, får et kort med et topløst grantræ.

Det kan han kikke på med lomme-lygte under dynen.

Jeg har sendt en bly kusine et kort, hvor man ser en hare sidde midt på en mark. Og haren har INGEN BUKSER på!

Min moster på Mols må rødme, når hun modtager mit årlige kort med nissefamilien, der spiser grød på loftet.

Hun vil nok tænke på, at både nissefar og nissemor er splitter-nøgne under det røde tøj.

Og endelig vil jeg sende min gode ven, frugtrosseren i Alborg, det alterværeste:

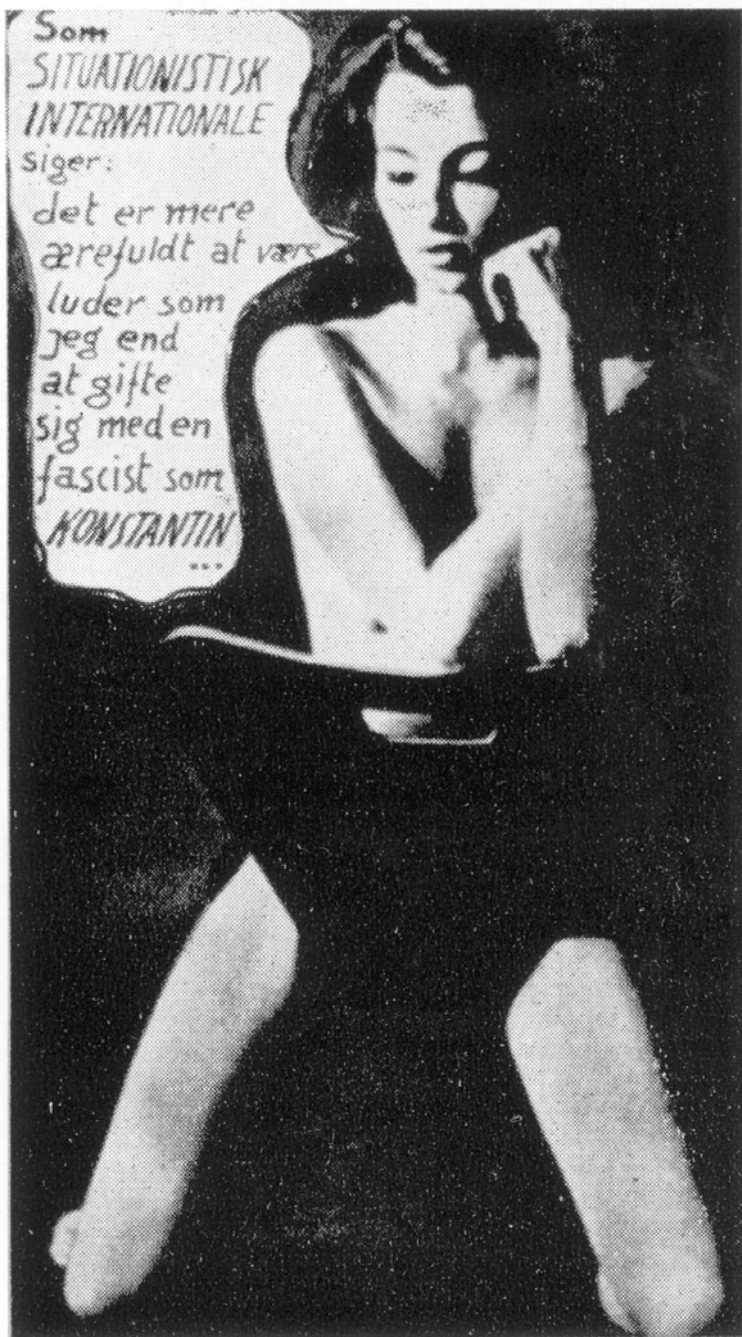
Et vaskekøgte fransk postkort i originalfoto; en dame, som, det tror jeg nok sige, er blevet elsket

af adskillige af de frække pariserer i tidens løb.

Kort sagt et kort af Notre Dame i sne!

Ekstramanden.

Randers-kunstner stævnes or blufærdigheds-krænkel- se

Medlem af Moralsk oprustning har indgivet anmeldelse mod maleren J. V. Martin for nogle postkort med nøgen-
modelle, r udsendt af Situationistisk internationale

Kunstmaleren J. V. Martin, Slots-
gade, Randers, er i gaar blevet
stævnet for blufærdighedskrænkel-
se. Anmeldelsen til kriminalpoliti-
et er indgivet af et af de ledende
medlemmer af Moralsk oprustning,
lektor Inger Hansen, Haslev, paa
grundlag af nogle postkort, som er
udsendt af organisationen Situa-
tionistisk Internationale.

Det drejer sig om to typer post-
kort, der er trykt og distribueret i
ialt 2.000 eksemplarer. Kortene vi-
ser to nøgenmodeller med indkø-
piede tekster.

Det ene er et svar paa løbesedler,
som maleren Jørgen Nash i sin tid
lod cirkulere i Sverige, mens det
andet beskæftiger sig med prinsesse
Anne-Maries giftermål, med
kong Konstantin.

Kortene blev udsendt ~~en gang~~
i sommer, og jeg finder det ganske
normalt, at Moralsk oprustning nu
reagerer, siger J. V. Martin, der er
skandinavisk talsmand for Situa-
tionistisk Internationale.

Derimod finder jeg det under-
ligt, at der skal gaa saa lang tid,
inden MO finder, at blufærdighe-
den er krænket. Men maaske er
Inger Hansen efterhaanden blevet
saa hårdet, at hun er langsom til
at rødme.

I øvrigt er MO's reaktion den
første, der kommer.

— Har Inger Hansen selv modta-
get kortene?

— Ja, hun har faaet dem begge.
Det er klart, at vi maa sende kort-
ene til personer, som vi maa for-
trøste os paa. Ellers ville intet

* letter, som er medvirkende til at
* holde samfundets store maske-
* rade i gang.
— Hvad vil bevægelsen foretage sig
nu?

— Det er naturligvis ikke menin-
gen, at vi med kortene vil skabe
en ny pornografisag. Vi ønsker at
drøfte tingene og føre retssagen
paa et rent filosofisk grundlag. Det
er et spørgsmaal, om vi kan finde
en sagfører, som kan køre sagen
igennem paa det grundlag. Hvis ik-
ke, gør vi det selv, og vi vil, om
det bliver nødvendigt, køre den
igennem til sidste instans.

Sagen skal i første omgang be-
handles ved retten i Randers, og
vi agter iøvrigt blot at lade det
bureaukratiske maskine køre, slut-
ter J. V. Martin.

Lektor Inger Hansen, der har
indgivet anmeldelsen var, som det
vil erindres, initiativtageren til
en protestadresse mod seksualun-
dervisningen i TV og mod Christ-
ine Keeler-filmen, da den kom op
i Danmark.

Iøvrigt er det Situationistisk In-
ternationale ikke ukendt med rets-
sager. For nogen tid siden blev
bevægelsen i München dømt for
gudsbespottelse og blasfemi.

calte.

Randers-maler provokerer atter

Kunstmaler J. V. Martin, der blev anmeldt til
politiet for udbredelse af pornografi,
udsender erklæring

Endnu inden statsadvokaten har
taget stilling til, om der skal rejses
tiltale mod den randrusiske ma-
ler J. V. Martin for at have ud-
bredt pornografiske billeder, har
denne paa Situationistisk Interna-
tionales vegne udsendt en erklæ-
ring om sagen, et 10 sider høfte
med overskriften »Im names des
Volkese«. På forsiden er der et bil-
lede af Christine Keeler med en
indsat tekst. Billedet er et af de to,
der blev brugt som postkort, og
som lektor Inger Hansen, Haslev,
anmeldte maleren til politiet for.

Hæftet er udsendt i 400 eksem-
plarer, bl. a. til Inger Hansen, og

maleren oplyser, at billedet skal
være taget af den nuværende jarl
af Snowdon, Tony Armstrong-Jones.
»Fotografierne har tidligere
været offentliggjort i blade, der
kan fås i alle kiosker, uden at no-
gen har talt om pornografi, hed-
der det bl. a. i erklæringen.

Til Folkebladet siger J. V. Mar-
tin:

— Hæftet er udsendt for at for-
tælle om motiverne til det, vi har
sat i scene.

— Er det nu ikke at provokere
for meget?

— Hvis nogen føler sig provoke-
ret, så må de da om det. I hæftet
klargør jeg om vort syn på den
bevægelse, som Inger Hansen står
for: Moralsk Oprustning. Jeg er
kun ked af, at politiet skal agere
værktøj for en sådan bevægelse.

— Har De sendt hæftet til po-
litiet?

LA POLICE ET LA TROUPE SE HEURTENT AUX MANIFESTANTS DEVANT
LES CASERNES DE RANDERS (photo dans « Politiken » du 17-3-65).

SIDE 16

FREDAG 19. MARTS 1965

EKSTRABLADET

Ågteparret Martina Sidsige sen. Natten før chok og blev lettere forbrændt. Her er hun faldet i søvn efter forskrækkelsen.

BOMBE MOD PROTEST- HOVED- KVARTERET

*Maleren J. V. Martins hjem i
Randers ødelagt*

Protest-afdelte medarbejder

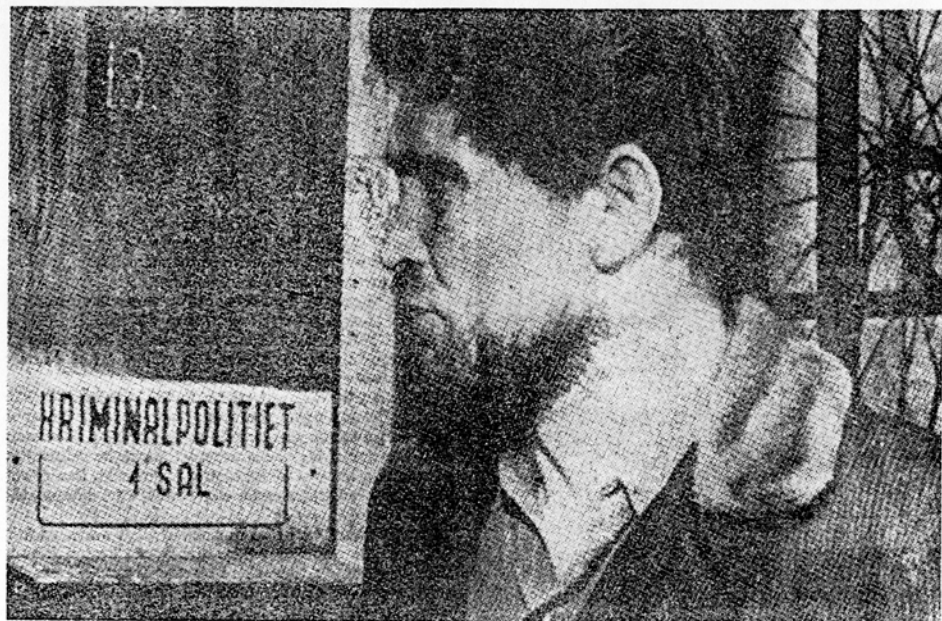
RANDERS (Ekstrabladet) — Situ. tonisten, maleren J. V. Martins hjem i Slotsgade i Randers blev i aften fuldstændig raseret med en benzobombe, der formentlig er kastet ind gennem en af de store ruder til malerens atelier på 3. og øverste etage i ejendommen. Der opstod en heftig brand.

Hele tagetagen i protest-hovedkvarteret blev ødelagt, og den øvrige del af bygningen fik svære vandskader.

LE « QUARTIER-GÉNÉRAL » SITUATIONNISTE AU DERNIER SOIR (photo parue dans « Quick » du 4-4-65).

J.V. MARTIN ARRÊTÉ (photo parue dans « Ekstrabladet » du 19-3-65).

kommenteret i termer, der ikke levede tvivl om situationisternes mening om forholdene i Grækenland. Kombinationen af nøgenbilledet af den meget omtalte engelske prostituerede og taleboblen, hvor den danske kongefamilies seneste medlem blev kaldt fascist, var for meget for Inge Hansen, der var formand for den religiøse og antikommunistiske forening Moralsk Oprustning. Hun meldte Martin til politiet for majestætsfornærmelse. Sagen blev dog hurtigt droppet, ifølge situationisterne selv for at undgå yderligere skandale. Postkortene er et godt eksempel på den aktivitet, som situationisterne praktiserede, efter at de forlod kunstverdenen. Selvom de selvfølgelig kunne trække på dada og surrealismen, når de foretog denne slags kommenterende indgreb i samfundets kommunikationssystem, mente de ikke, at det var kunst i almindelig forstand, de skabte. De så sig selv som ikke-kunstneriske bohemer, der havde erkendt, at kunsten var en del af fortiden, og som derfor ikke sigtede mod at skabe kunst. I stedet koncentrerede den autentiske boheme, hos hvem tankens reelle erfaringer og den fri adfærd stadig levede, sig om den teoretiske organisering af modstanden. "Kunst" var et passivt spektakulært forhold. Alle kunstneriske medier som billedkunst, litteratur og film var ensidige spektakulære udtryk, som situationisterne kritisk ville dominere eller afbryde.

At situationisterne udgjorde en reel fare for skuespilsamfundet, fik de bekræftet, da en bombe i 1965 raserede Martins hus i Randers i forbindelse med en demonstration mod NATO, som Martin havde været medorganisator af. En tidligere østtysk spion, Søren Kanstrup, der tog del i demonstrationerne, havde medbragt en bombe, som eksploderede i Martins hjem og ødelagde hans situationistiske arkiv. Kanstrup blev fængslet, men sagen blev aldrig ordentligt opklaret. For situationisterne var der dog ingen tvivl: Kanstrup var agent provocateur for politiet og det stalinistiske kommunistparti. Ordensmagten og stalinisterne havde altså ifølge situationisterne indgået et samarbejde for at modarbejde situationisterne og den begyndende protestbevægelse. Situationisternes i forvejen potente avantgardistiske selvforståelse fik endnu en tak opad, og propagandaen for revolutionær opstand blev intensiveret.

ASGER JORN

FIN DE COPENHAGUE

CONSEILLER TECHNIQUE POUR LE DÉTOURNEMENT

G. - E. DEBORD

ÉDITÉ PAR LE BAUHS IMAGINISTE

København

Et af de vigtigste situationistiske dokumenter blev skabt i løbet af blot 24 timer i København i 1957. Bogen *Fin de Copenhague* blev lavet af Jorn og Debord hos trykkeriet Permild & Rosengren efter et enkelt besøg hos den lokale bladkiosk. Bogen var et mønstereksempel på détournement-teknikken og bestod af fragmenter hentet i andre bøger og blade: reklamer, fotografier, tegneserier, overskrifter fra aviser, kort fra rejsebøger, nøgne damer fra pornoblade osv. Hver enkelt side var en collage af disse elementer, der blev kædet sammen eller slettet af de mangefarvede trykte klatter, som Jorn havde påført siderne. Jorn havde stået på en tre meter høj stige og hældt den litografiske tusch ned over trykpladen. Klatterne imiterede action painting'ens filtrede farvetråde og medierede de påklistede tekst- og billedelementer. Idet Jorns farveklatter var trykte og reproducerbare, fordrejede de imidlertid samtidigt dominerende abstrakte maleri. Den personlige gestus blev slettet i reproduktionen og havde mistet sin intime, menneskelige dimension, idet den var blevet udført så langt væk (3 meter) fra trykpladen. I overensstemmelse med situationisternes analyse af den moderne kunst som værende det modsatte af autentisk kunst - den moderne kunst var det kunstneriske projekt beslaglagt af magten, skrev situationisterne - parodierede Jorn blot det abstrakte maleris ekspressionisme. Action painting'ens maleriske gestus, som den blev udført af f.eks. Jackson Pollock, blev i *Fin de Copenhague* derved reduceret til kun at være en social repræsentation på linie med reklamerne eller de nøgne damer fra pornoblade. Jorn simulerede ekspressivitet. Action painting'ens dryp blev dermed afmystificeret og reduceret til en teknik, en reproducerbar stil, som man kunne benytte uden for maleriet. Det ekspressive var kun til stede i negativ. Maleriet var blevet forfalsket og var kun til rådighed som en teknik.

De præfabrikerede tekststykker og billederne i bogen, som Debord havde hjulpet Jorn med at fordreje i egenskab af at være 'Conseiller technique pour le détournement', udgjorde et veritabelt katalog over den forringede kommunikation, som skuespilsamfundet stillede til rådighed for sine subjekter. Sprogets autentiske poesi var med overgangen til skuespilsamfundet blevet reduceret til informationens vulgærprosa. Kapitalen havde eksproprieret ikke blot menneskets produktive kapacitet, men selve menneskets kommunikatoriske væsen. Derfor var muligheden for fælles vel destrueret. I skuespilsamfundet havde sproget ikke anden funktion end at kommunikere skuespilsamfundets budskaber og fungerede derfor som den materielle støtte for magtens ideologi, som cement mellem dens ideologiske brokker. At sproget kunne være noget andet, kunne være f.eks. et reservoir, hvori

menneskene var modtagelige for hinanden og det andet, hvori de kunne være anderledes end deres fattige identiteter, det havde skuespillets bureaukratiske sprog ikke kendskab til. For skuespillet var sproget blot information, og eftersom al kommunikation gik gennem det, havde menneskene end ikke længere behov for at tale sammen, de modtog og udførte blot ordrer. Deres handlinger var blevet indskrænket til at vælge den ene konsensuelle formulering frem for den anden. Kommunikation var en vare på linie med biler, vaskemaskiner og sengelamper. Den blev masseproduceret og distribueret af skuespilsamfundet. Isoleringen af de forskellige reklamer på Fin de Copenhagues sider synliggjorde det uendelige udvalg af identiske varer, der autoritativt instruerede subjektet i at leve på en særlig måde, der var i overensstemmelse med skuespilsamfundets ønske om stabilitet. Som der stod på en side i bogen over et tegneseriebillede af en pige, som hjalp sin elsker ud af sit skjul: "What do you want? [...] Lots of new clothes? A dream home with all the latest comforts and labour-saving devices? A new car... a motor-launch... a light aircraft of your own? Whatever you want, it's coming your way - plus greater leisure for enjoying it all. With electronics, automation and nuclear energy, we are entering on the new Industrial Revolution which will supply our every need, easily... quickly... cheaply... abundantly". Forbrugsdrømmens naivitet blev tydelig i sammenstillingen af tegneserien og reklameteksten. På samme måde som pigens kæreste blot forsvandt af sig selv ("He just vanished"), og dermed gjorde det muligt for hende at være sammen med sin elsker, så forduftede alle problemer tilsyneladende med overgangen til konsumsamfundet. På en senere side i bogen er der et billede af nogle af dem, som blev ekskluderet i den samtidige urbane og sociale renovation: en turbanklædt, mørklædt fyr, der blev passet op af en soldat. På samme side findes bogens eneste håndskrevne tekst: "VIVE L'ALGÉRIE LIBRE."

Som titlen indikerer skulle Fin de Copenhague vidne om det urbane mareridt, som funktionalismen var i færd med at forvandle de europæiske byer til. Sammenstillingen af fraser hentet fra reklamer ("le problème est résolu") med forskellige diagrammer gjorde grin med den funktionalistiske arkitekturs reduktion af byen til grafiske tegnsystemer. Fordrejningen af de forskellige tekstlige og visuelle fragmenter i bogen vidnede om situationisternes ønske om at forandre verden. Bogen var et dokument over den autentiske kommunikations manglende betingelser. Den historie, som bogen egentlig skulle fortælle, om hvorledes situationisterne ønskede at forandre København og forvandle byen til et psykogeografisk eksperimentarium, forblev dog kakofonisk. Fin de Copenhague vekslede, som situationisterne selv næsten maniodepressivt gjorde det, mellem bastant og ukuelig hegeliensk optimisme og melankolsk klagesang. Bogen var usammenhængende og fyldt med løsrevne stumper, fordi sådan var den verden, som skuespilsamfundet havde skabt. Bogen hang ikke sammen, for det gjorde verden heller ikke. Men i negativ holdt den et håb om en anden endnu ikke tilgængelig verden i live.

Dix minutes après, l'émotion étant
dissipée, on buvait le champagne

There's no whiteness

**VIVE
L'ALGÉRIE
LIBRE**

beaucoup de militaires conseillent les djebels pour
guérir rapidement « la difficulté d'être »

SUR LE PASSAGE
DE QUELQUES PERSONNES
A TRAVERS UNE ASSEZ COURTE
UNITÉ DE TEMPS

A PROPOS DE L'INTERNATIONALE SITUATIONNISTE 1957-1972

21 février - 9 avril 1989

EXPOSITION COPRODUITE AVEC L'ICA DE BOSTON

Kredit

Tekst af Mikkel Bolt. Illustrationer mm. fra Mikkel Bolts arkiv suppleret med materiale fra arkivet på Det Fri Universitet i København.

Tak til Lise Mortensen

Dette hæfte er udgivet som en del af projektet Situationisternes storhed og fald på Det Fri Universitet i København, efterår 2003.

Udgivet af Det Fri Universitet i København / Henriette Heise & Jakob Jakobsen

Læssøesgade 3, 4. sal
DK-2200 København N

info@copenhagenfreeuniversity.dk

ISSN 1601-4014

København, september 2003

